

Opmærksomheden paa Slutningen af Forhørene, hvor der findes en Erklæring fra selve Inspektør Mazanti; deraf fremgaar det, at han gjentagne Gange har benyttet Anstaltens Materialier til sine egne Bygningsarbejder, men han anfører som sit Forsvar, at det var hans Hensigt, naar han engang forlod Anstalten, at overlade disse Bygninger til Staten. Det siger han nu, men der findes aldeles ikke Noget, hverken skriftligt eller lignende, om, at han nogenstunde tidligere har tilkjendegivet, at det var hans Hensigt før nu bagefter, da han kom i Forhør. Ligeledes fremgaar der deraf, at han før et Beløb af 100 Kr. har — det staar i Dommen, saa det er de Herrer bekendt — taget Varer paa Anstaltens Regning for derigjennem at skaffe sig en Kredit, som han ellers frygtede, han ikke kunde faae, og som han siger at have havt til Hensigt at erstatte, men som han glemte at erstatte, og som han heller aldrig har tilkjendegivet, at han vilde erstatte før nu under Undersøgelsen. Jeg skal ikke besvirde, at disse Erklæringer fra vedkommende Inspektør ere sande og rigtige. Den faldne Dom i Sagen skal jeg ikke komme tilbage til. Det har undret mig derimod, for det Første den Naade, hvorpaa Undersøgelsen er ledet imod Inspektør Mazanti; thi disse Tilstaaelser fra ham og de Sigtelser fra anden Side, som ikke have mødt noget Modbevis, ere mere graverende end mangfoldige andre Tilstaaelser og Sigtelser, som have foranlediget oieblikkelig Arrestation af Betjente og andre Personer paa Anstalten i en mere underordnet Stilling. Vedkommende Inspektør, som efter de Sigtelser, der ere fremkomne, og den store Sandsynlighed for, at han virkelig har staaet i Ledtog med sine Undergivne og havde vidst saadanne graverende Ting, men dog tiet stille og viist saa stor Slaphed i Tilshættelse, burde naturligvis arresteres ligesaa fuldt som de Andre, som omtrent Alle — det er trættende at læse det op; men der er nævnt mange Exempler paa Jolk, som ere arresterede paa rene Angivelser af Andre. Hvorfor er Inspektør Mazanti — det er et Spørgsmaal, som det er interessant at faae oplyst — efter vedkommende Aktionsordre kun blevet dømt efter Straffelovens § 141, som vedrører Embedsmisbrug? Grunden hertil er ikke den, at der ikke ifølge Forhørene var Anledning til Mere, men det siges, at Justitsministeren kun har beordret Tiltale i Anledning af denne ene Paragraf. Jeg veed det ikke, men det paastaas, at Kommissionen ikke har havt frie Hænder. Hvorledes det nu er eller ikke, saa meget er vist, at det Mærkværdigste ved det Hele er dette, at denne

Embedsmand, saavidt mig bekendt, endnu er i sit Embede; han er ikke afflediget. (Justitsministeren: Han er suspenderet). Hvornaar? (Justitsministeren: Han blev suspenderet, da Undersøgelsen fandt Sted). Men han er endnu Embedsmand, kan nu altsaa beaynde at fungere paa ny. Han har ikke været undergivet en lignende skarp Undersøgelse, som de øvrige Betjente. Det er en Ting, som er meget ubehagelig at fremdrage her, fordi det naturligvis har sin Ubehagelighed at skærpe det daarlige Indtryk af anden Mands Stilling og navnlig en Mand, som Ingen af os har Noget imod. Men det kan ikke være Andet, end at det i vide Kredse har medført en høi Grad af Forundring, ja, jeg kan sige Indignation og Forargelse. Den Anskuelse gaar mere og mere ind i Befolkningen, at der gjøres stor Forskjel, om det er overordnede Embedsmænd eller underordnede, om det er en rig Mand eller en fattig; deraf afhænger Behandlingen og Dommen. Det er i høi Grad uheldigt, at noget Saadant sker. Jeg har fremdraget dette, ikke for at rette nogen bestemt Anklage mod Administrationen, men mere for at give den høitærede Minister Anledning til at forklare, hvorfor denne Forskjel har fundet Sted; thi at Forskjellen i Behandlingen lige overfor de Overordnede har været paafaldende mild i Sammenligning med de Domme, som ere overgaaede Tugthusfangerne for Forbrydelser, som de for en væsentlig Del ere blevne ledede i af deres egne Foresatte, kan ikke besvirdes. Naar jeg nu altsaa til Slutning vil undersøge: hvem paahviler Ansvaret i denne Sag, siger jeg først og fremmest: den nuværende Justitsminister helt og holdent; men dernæst kan jeg ikke lukke Øinene for, at Ansvaret dog ogsaa paahviler de andre Embedsmænd, som staa bag ved Justitsministeren. Jeg veed ikke, om Amtmanden i Aarhus har noget Ansvar i saa Henseende; det er muligt, at den hele Stilling som Direktor for Horsens Tugthus er at opfatte mere formelt; jeg ser forøvrigt ikke, om han er Direktor endnu. Det ses nu af Forhøret, at det er Departementschef Bruun, som har været fungerende ved Forhørene. Men saa maa det være Fængselsinspektøren, som har Ansvaret, og det er ikke mig bekendt, at der er gjort noget som helst Skridt lige overfor denne Embedsmand. Det ser i høi Grad forbanfende ud, at et saa storartet Bedrageri som dette, et saadant System af Worden, Underflæk, Tyveri og Demoralisation har kunnet trives ved et af Statens Fængsler igjennem 7 à 8 Aar, uden at der er kommet noget som helst andet Resultat deraf, end at alle